

РЕШЕНИЕ

№ 2116

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-20 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Ботева

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Албена Ботева Гражданско дело № 20221100101127 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба с вх. № 5925/03.02.2022 г., предявена от **ЦВ. Ц. ЦВ.**, с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. ****, против **П. НА Р.Б.**, с адрес: гр. София, бул. „****“.

Ищецът ЦВ. Ц. ЦВ. твърди, че през 2006 г. срещу него е било образувано досъдебно производство № 96/2006 г. по описа на ОД на МВР-Враца, пр.пр. № 374/2006 г. по описа на Районна П.-Враца.

На 23.07.2007 г., ищецът бил привлечен като обвиняем за това, че в периода от месец юни 1999 г. до 31.03.2002 г., в качеството си на длъжностно лице – главен счетоводител във „Втори юни“ АД – Враца, в съучастие със заместника си – И.И., е присвоил сумата от 58949.54 лева поверени му да ги пази и управлява – престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 201 НК. На 17.04.2008 г., на ищеца било предявено ново обвинение за сумата вече от 63 846.18 лева - присвоени от ищеца в условията на продължавано престъпление, като нови обвинения му били повдигнати и през 2010 г., 2011 г. и 2014 г.

Досъдебното производство било внесено в съда с обвинителен акт от 09.11.2007 г. и в първото по делото заседание на 12.03.2008 г. било върнато на П. поради съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правата на подсъдимите. Внесен бил нов обвинителен акт от 24.04.2008 г., по който е образувано НОХД № 584/2008г. и отново на 27.10.2008 г., делото било върнато на П. за

отстраняване на съществени процесуални нарушения. При следващото внасяне на обвинителен акт на 03.11.2008 г., било образувано НОХД № 1507/2008 г., по което с присъда № 98/13.07.2009 г., ищецът и другият подсъдим били признати за виновни за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 201, вр. с чл. 26, ал. 1 НК и им било наложено наказание от 3 години лишаване от свобода, както и били осъдени да заплатят сумата от 20 200 лв., представляваща имуществена вреда от „Втори юни“ АД-граждански ищец по делото. Наложено наказание било отложено на основание чл.66, ал.1 НК за срок от 3 години.

Присъдата по НОХД № 1507/2008 г. била отменена с решение от 20.10.2009 г. по НОХД № 437/2009 г. по описа на Окръжен съд – гр. Враца и делото отново било върнато на П. за отстраняване на процесуални нарушения.

На 15.06.2010 г., бил внесен четвърти обвинителен акт, въз основа на който било образувано НОХД № 981/2010г. на ВрРС, производството на което било прекратено на 05.07.2010 г. и върнато на прокурора за отстраняване на съществени процесуални нарушения.

Петият обвинителен акт бил внесен на 17.09.2010 г. и било образувано НОХД № 1445/2010 г. на РС - Враца, което отново било прекратено и върнато на прокурора на същото основание.

На 15.06.2011 г. бил внесен нов обвинителен акт, по който било образувано НОХД № 1004/2011 г., по което с присъда от 03.12.2012 г., ищецът и другият подсъдим били признати за виновни за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 201, вр. с чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 НК и им било наложено наказание от 3 години лишаване от свобода, което било отложено на основание чл.66, ал.1 НК за срок от 3 години. Присъдата по НОХД № 1004/2011 г. н РС-Враца била отменена с решение от 04.03.2013 г. по НОХД № 40/2013 г. на Окръжен съд – Враца, отново поради допуснати съществени процесуални нарушения.

В поредното НОХД № 274/2015 г., образувано по обвинителен акт от 04.03.2015 г. било установено, че вещите лица по съдебно-икономическите експертизи не били взели предвид и не са изследвали множество първични счетоводни документи, както и събраните гласови доказателства. Назначени били няколко допълнителни експертизи, установили били множество несъответствия в свидетелските показания. С присъда от 21.11.2017 г., ищецът и другият подсъдим били признати за невиновни по повдигнатите им обвинения. С Решение от 06.07.2021 г., постановено по ВНОХД № 175/2021 г. по описа на Окръжен съд – Враца, присъдата по НОХД № 274/2015 г. на РС-Враца, била потвърдена. Решението било окончателно и влязло в сила на 06.07.2021 г.

Ищецът твърди, че за период от повече от 11 години - от 2006 г. (когато е образувано досъдебното производство срещу него), до влизане в сила на

оправдателната, неоснователно е бил обект на наказателно преследване от страна на ответника. През цялото това време въпреки законовите разпоредби, на ищеца била наложена мярка неотклонение. От незаконното обвинение, ищецът претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в напрежение, стрес, неудобства. Ищецът изпитвал страх относно изхода на делото, изцяло променил начина си на живот, изживял дълбоко случващото се срещу него и това разстроило психиката му и оставило траен отпечатък върху ежедневието му. Предвиденото наказание пораждало у него чувство за безизходица и паника. Докато траело разследването и съдебното производство, ищецът станал неспокоен и притеснителен. Доброто му име сред приятелите му, както и обществото като цяло, било сринато. Синът му също бил принуден да напусне работата си, защото срещу него били заведени граждански дела за връщане на неправомерно взети суми от дружеството, чиито претенции съдят е отхвърлил. Вследствие той не можел да си намери работа никъде в гр. Враца и региона и е отишъл със семейството си в гр. Видин, а после и в гр. София. Между ищеца и сина му възникнало напрежение, което още повече оказало влияние върху емоционалното състояние на ищеца. В резултат на годините, в които е продължило наказателното производство, ищецът ограничил социалните си контакти, изолирал се е, разрушили са се добрите отношения в семейството му, загубил е достойнството си. Престанал е да се храни, здравословното му състояние се влошило – получил хипертония, а на 22.10.2015 г. исхемичен мозъчен инсулт.

Предвид изложеното, ищецът моли да бъде постановено решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **112 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на незаконното обвинение. Сумата се претендират ведно със законната лихва, считано от 06.07.2021 г. до окончателното плащане. Ищецът претендира и направените по делото разноски и дължимите такси.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът **П. НА Р.Б.** е депозирал отговор на исковата молба. Ответникът оспорва иска с възражението, че е неоснователен. Ответникът оспорва размера на претенцията за неимуществени вреди, като сочи, че по делото липсват доказателства, които да ги установяват. Твърди, че не са представени доказателства, установяващи наличието на причинна връзка между твърдените от ищцата неимуществени вреди и воденото срещу нея наказателно производство. Сочи, че претенцията е прекомерна, не е съобразена с разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и с трайната съдебна практика. Ответникът оспорва адвокатското възнаграждение като прекомерно. Също така заявява, че ще се ползва от поисканото от ищеца приобщаване към доказателствения материал НОХД №274/15г. по описа на Врачански районен съд – 2-ри състав. Противопоставя се на искането за допускане на гласни доказателства.

Съдът приема следното от фактическа страна:

Не се спори по делото, че на 23.07.2007 г., ищецът ЦВ. Ц. ЦВ. е бил привлечен като обвиняем за това, че в периода от месец юни 1999 г. до 31.03.2002 г., в качеството си на длъжностно лице – главен счетоводител във „Втори юни“ АД – Враца, в съучастие със заместника си – И.И., е присвоил сумата от 58949.54 лева поверени му да ги пази и управлява – престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 201 НК.

Не се спори, че Районна П. – Враца е внесла обвинителен акт за обвиненията, повдигнати на ищеца и е било образувано НОХД № 13224/2007 г. по описа на РС – Враца, което било прекратено и делото било върнато на П.. Впоследствие, след внасяне на обвинителен акт и връщане на делото на П. били образувани НОХД № 584/2008 г. по описа на РС – Враца, НОХД № 1507/2008 г. по описа на РС – Враца, НОХД № 981/2010 г. по описа на РС – Враца, НОХД № 1445/2010 г. по описа на РС – Враца, и НОХД № 1004/2011 г. на РС – Враца.

На 13.03.2015 г., Районна П. – Враца отново е внесла обвинителен акт за обвиненията, повдигнати на ищеца (и И.И.), и е било образувано НОХД № 274/2015 г. по описа на Районен съд – Враца, 2 нак. състав, по което са били проведени 25 открити съдебни заседания, в които са събрани множество доказателства и доказателствени средства.

С присъда № 49 от 21.11.2017 г. по НОХД № 274/2015 г. на Районен съд – Враца, ищецът и И.И. били признати за невиновни в това, че на различни дати, за времето от 08.09.2000 г. до 29.09.2004 г., в гр. Враца, в търговско дружество „Втори юни“ Д – гр. Враца, при условията на продължавано престъпление и в качеството си на длъжностни лица – съответно, като „главен счетоводител“ и „заместник – главен счетоводител“, в съучастие, като извършители, са присвоили чужди пари – 65 115.89 лева (деноминирани) или 65115890.00 лв. неденоминирани, собственост на „Втори юни“ АД – гр. Враца, поверени в това им качество да ги управляват, като без първични счетоводни документи и в нарушение на принципите на Закона за счетоводството (вярно и честно представяне на счетоводните операции, активите и пасивите на предприятията), са начислили и наредили плащането на допълнително трудово възнаграждение на отделни работници в предприятието чрез различни платежни документи, без да е налице заповед на ръководителя на дружеството или решение на Управителния съвет за разпределение на допълнително възнаграждение, като присвояването е в големи размери, и са оправдани по повдигнатите им обвинения за извършени престъпления по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК.

С Решение № 260050 от 06.07.2021 г., постановено по ВНОХД № 175/2021 г. по описа на Окръжен съд – Враца, присъдата по НОХД № 274/2015 г. на РС-Враца, е била потвърдена и е влязла в сила на 06.07.2021 г. (за което върху присъдата е направено и отбелязване).

Представено е извлечение от бр. 188/936 от 04.12.2012 г. на вестник „Зов“, в който е била поместена статия със заглавие „Осъдиха на първа инстанция счетоводители от „Втори юни“. В статия е разказано за процесното наказателно дело, включително е посочено, че Ц. Ц. - бивш главен счетоводител в предприятие „Втори юни“ е бил осъден от Районен съд - Враца. Същата информация е била публикувана и във вестник „К.“ от 06.12.2012 г., в рубриката „Крими“.

По делото е представени Епикриза към ИЗ № 4133/2015 г., в която е посочено, че на 23.10.2015 г., Ц.Ц. Ц. е бил приет за лечение в Неврологичното отделение на „МБАЛ-Мездра“ ЕООД. Поставена е диагноза Ишемичен мозъчен инсулт в БВБС. На 28.10.2015 г., ищецът е бил изписан от болничното заведение с препоръки за специален режим, наблюдение от ОПЛ и контролни прегледи.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетеля К.Ц. Ц., който е син на ищеца. Свидетелят сочи, че полицията започнала да води разследване през 2006 г. с призовки до ищеца да дава показания. Викали го в гр. Враца. Преди това започнали граждански дела срещу него. Наказателните дела се отразили много зле на ищеца. Той спрял да общува със странични хора, тъй като там, където живеел, идвали различни призовки и хората започнали да го гледат зле, да го сочат с пръст. В малко населено място това правело впечатление. Отношението на съседите се променило към него и започнали да гледат на ищеца като престъпник. Съседите питали свидетеля какво става и защо идват тези призовки. Братът на свидетеля работел в болница и пациентите обсъждали случая. По това време, ищецът живеел в гр. Мездра. През 2007 г., се преместил при свидетеля в гр. София, „за да се отърси“ от този проблем, но не можал да се адаптира и се върнал в гр. Мездра. Водел затворен начин на живот, по цял ден пишел на една пишеща машина обяснения до съда и разследващите полицаи. През 2015 г., ищецът получил инсулт, но продължил „с това нещо“. Това му станал начин на живот. Променило се отношението му и към близките му, изнервил се. Имало само спорове и се обсъждало само това. Ищецът спрял да общува с други хора, не си вдигал телефона, затворил се в себе си. Той бил известен във Враца, заемал е ръководни длъжности дълги години, много хора го познавали, бил уважаван. Имало и публикации в местната преса, което му се отразило зле. Не се смятал за виновен, просто искал да излезе истината. Осъдителните присъди по това дело му се отразили много тежко, разтрепервал се, започнал да вдига „кръвно“. Ищецът никога не си представял, че може да се стигне до това нещо.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

Отговорността на П. на Р.Б. се претендира на основата на разпоредбите на чл.

46, ал. 1 от НПК и чл. 52, ал. 3 от НПК, съгласно които прокурорът повдига и поддържа обвинението за престъпление от общ характер и осъществяващо ръководство и надзор върху разследващите органи в рамките на досъдебното производство. Следователно П. на Р.Б. (като централизирана и единна система) е пасивно материално легитимирана да отговаря по предявения иск, тъй като осъществява ръководство и надзор върху разследващите органи в рамките на досъдебното производство (чл. 52, ал. 3 от НПК), включително и върху действията по повдигане на обвинение и по разследване на същото (чл. 219, ал. 1 НПК).

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, П. и съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано. Следователно, основателността на иска с правно основание чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ предполага кумулативната наличност на следните предпоставки: спрямо ищеца да е било повдигнато обвинение в извършване на престъпление от общ характер; ищецът да е бил оправдан с влязла в сила присъда по повдигнатото му обвинение; да е претърпял посочените в исковата молба неимуществени и имуществени вреди и между незаконното действие на правозащитните органи и неблагоприятните последици /вредите/ да е налице причинно следствена връзка. Посочените елементи от фактическият състав трябва да се докажат от ищеца, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест – чл. 154, ал.1, изр.1-во от ГПК.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, държавата отговаря за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени от виновно длъжностно лице. От така цитираната разпоредба следва, че държавата носи пълна имуществена отговорност - осигурява пълна обезвреда на претърпените вреди, пропуснатите ползи, болките и страданията, които са претърпели гражданите от незаконосъобразното поведение на държавните органи и служители. Отговорността на държавата по ЗОДОВ е гаранционна и обективна, което означава, че не е необходимо вредите да са причинени виновно от длъжностните лица.

В настоящия случай се установи, че на 23.07.2007 г., ищецът ЦВ. Ц. ЦВ. е бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 201 НК.

Безспорно се установи също така, че с влязла в сила на **06.07.2021 г.** присъда № 49 от 21.11.2017 г. по НОХД № 274/2015 г. на Районен съд – Враца, ЦВ. Ц. ЦВ., е бил признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение за извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, вр. чл. 201, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК.

При това положение съдът приема, че са налице първите две от посочените по-горе предпоставки за уважаване на иска чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ. За да бъде ангажиране

на отговорността на ответника, остава да бъде установено наличието на причинна връзка между вредите, чието обезщетяване се претендира и обвинението в престъпление, за което ищецът е бил оправдан.

За установяването на твърдените неимуществени вреди по делото са събрани писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, от които съдът приема за доказано по делото, че провежданото наказателно производство се е отразило неблагоприятно на ищеца.

Съдът приема, че негативните последици върху личността и психиката на обвинено в извършване на престъпление лице се подразбират от естеството на упражнената спрямо ищеца наказателна репресия. В случая за процесния период - от 23.07.2007 г. до влизане в сила на постановената оправдателна присъда на 06.07.2021 г., ищецът е имал неблагоприятни психични изживявания, съставляващи неимуществени вреди, подлежащи на репарирание от държавата.

В практиката си ВКС приема, че обезщетение за неимуществени вреди по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ се дължи и когато не са ангажирани доказателства за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени (решение № 427 от 16.06.2010 г. на ВКС по гр.д. № 273/2009г., III г.о., ГК, постановено по реда на чл. 290 от ГПК). С решение № 457 от 25.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1506/2009 г., IV ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК е прието, че доказването на релевантните за спора факти е съвкупността от процесуални действия на съда и страните, насочени към разкриване на обективната истина. Предмет на доказване са фактите от обективната действителност и връзките между тях /т. нар. опитни правила/. Именно с помощта на опитните правила - такива на житейския опит, на отделни професии или клонове на науката, изкуството и техниката, се разкриват връзките между фактите. Тогава, без необходимостта от гласни или писмени доказателства, посредством един логически извод се разкриват явления от действителността.

Ето защо, при наличие на една оправдателна присъда по воденото срещу ищеца наказателно производство, без съмнение за него са произтекли неимуществени вреди, чийто размер следва да се определи от съда по справедливост.

Негативните емоции и страдания на лицето при обвинение за деяние, което ищецът не е извършил, не се нуждаят от конкретни доказателства по отношение на своя размер и подлежат на обезщетяване в реален, а не в символичен паричен еквивалент, както е посочено в Решение № 483 от 9.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1091/2009 г., III ГО. В този смисъл е и напр. решение от 02.02. 2006г. на Европейския съд по правата на човека, Първо отделение, по делото Й. срещу България (Iovchev v. Bulgaria), образувано по жалба № 41211/98г., в което е посочено, че имайки предвид предмета на иска, предявен от жалбоподателя, този подход - да се изискват отделни доказателства за неимуществените вреди, претърпени от жалбоподателя,

изглежда необосновано формалистичен и позволяващ голям брой искиове, подобни на този на жалбоподателя, където фактите не могат да бъдат обективно, външно доказани ... да бъдат отхвърляни като неоснователни.

С оглед на изложеното, съдът приема, че провежданото наказателно производство се е отразило неблагоприятно на правната сфера на ищеца, като неблагоприятните изменения са настъпили в пряка причинно-следствена връзка с провежданото спрямо ищеца наказателно производство по обвинение за извършено престъпление.

При това положение съдът приема, че са налице са предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

Що се отнася до размера на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди съдът намира следното:

Съгласно чл. 52 ЗЗД, приложим предвид §1 от ЗР към ЗОДОВ, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ като морално-етично понятие включва „съотношението между деянието и възмездие, достойнството на хората и неговото възнаграждаване, правата и задълженията“. Осъждането, само по себе си, има ефекта на овъзмездяване, а като база за паричния еквивалент на причинената неимуществена вреда служи още и икономическия растеж, стандартът на живот и среднестатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта. Съгласно ППВС № 4/68г., т. 8, при преценка за справедливост на обезщетение съдът следва да отчете и конкретните обстоятелства, включително характер на увреждането, състоянието, причинителят и др. Т.е. критериите за определяне на този размер са видът и обемът на причинените неимуществени вреди, интензивността и продължителността на претърпените вреди, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението. **Обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи съвкупно като обезвреда за цялостните последици за ищеца,** като се вземат предвид конкретните обстоятелства по делото, в каквата насока е константната съдебна практика на всички съдилища в Р.Б..

Съдът, при определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди следва да отчете характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата, при които е получено, последици, тежест на обвинението, неговата продължителност, каква мярка за неотклонение е била взета по отношение на неоснователно обвиненото лице и с каква продължителност, какви други мерки за процесуална принуда са били упражнени, колко, с каква продължителност и с какъв интензитет действия по разследването с участието на обвиняемия са били извършени, ефектът на всички тези действия върху ищеца, продължителност и степен на

интензитет, възраст на увредения, общественото и социално положение (решение № 532/24.06.2010 г. по гр.д. №1650/2009 г. III ГО, ГК, решение №356/09.12.2014 г. по гр.д. №2946/2014 г. IV ГО, ГК).

В решение № 480/23.04.2013 г. по гр. д. №85/2012 г., IV г. о., ВКС, е подчертано, че обезщетението за неимуществени вреди в хипотезата на чл. 2 ЗОДОВ е за увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими интереси. Вредите се изразяват в нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на личността; накърнената чест, достойнство, добро име в обществото. Като база за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди следва да служи още икономическият растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането, както и обстоятелството, че осъждането само по себе си също има ефект на репарация. Размерът на обезщетението не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия.

В решение № 28/06.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС, IV ГО (и в цитираните в него решения на ВКС) е прието, че при исковете по чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ, правнорелевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления, дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца, конкретните негови преживявания и изобщо - цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - здравословно състояние, семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. При съблюдаване на всички тези критерии съдът съобрази периодът, през който е продължило процесното наказателно производство, наказанието, предвидено за престъплението, за което ищецът е бил обвинен, както и възрастта на ищеца към момента на повдигане на обвинението – 74 год.

При отчитане на всички тези критерии и обстоятелства съдът приема, че справедливото обезщетение е в размер на **25 000 лева**. Този размер на обезщетението е съобразен с критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД, който включва освен обективно установените по делото факти и обществената мяра за справедливост, произтичаща от конкретните икономически условия и обективизирана в съдебната практика като ориентир за размерите на обезщетенията. За разликата до пълния предявен размер от 112 000 лева, искът следва да се отхвърли, като неоснователен.

Посочената сума следва да се заплати, ведно със законната лихва, която е дължима от увреждането, а то е настъпило при осъществяване на фактическия състав

на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ – от влизане в сила на оправдателната присъда – **06.07.2021 г.**, до окончателното ѝ погасяване. От този момент държавните органи изпадат в забава (в този смисъл т. 4 от ТР №3/22.04.2005г.).

Относно разноските: Ищецът е направил своевременно искане за присъждане на разноси и е представил доказателства за извършени такива - **10 лв.** – платена държавна такса, която на основание чл. 10, ал. 3, изр. първо ЗОДОВ, следва да му се присъди.

На основание чл. 10, ал. 3, изр. II ЗОДОВ, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 за минималният размер на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца – адв. М.К. П., сумата от **829.40 лева** – адвокатско възнаграждение (3 770 лева x 0.22).

Така мотивиран, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, 20 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. НА Р.Б., с адрес: гр. София, бул. „****“, да заплати на **ЦВ. Ц. ЦВ.**, с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ:

- сумата от **25 000 лева** – главница, представляваща обезщетение за неимуществените вреди, причинени на ищеца от незаконното му обвинение в извършване на престъпление, за което е оправдан с присъда по НОХД № 274/2015 г. на РС-Враца, ведно със законната лихва, считано от 06.07.2021 г. до окончателното плащане, както и

- на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, сумата от **10 лева** – разноси по делото, като

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, иска чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, за заплащане на разликата над 25 000 лева до пълния предявен размер от 112 000 лева.

ОСЪЖДА П. НА Р.Б., с адрес: гр. София, бул. „****“, да заплати на адвокат **М.К. П.** от АК - Разград, с адрес: гр. Разград, ул. *****, офис 34, на основание чл. 10, ал. 3, изр. II ЗОДОВ, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, сумата от **829.40 лева** – адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____